

19. fejezet - Próbálkozások

Harry és barátai a karácsonyi szünet utolsó napját az elmaradt házi feladatok bepótlásával töltötték, Ginny társaságában. Odakint óriási pelyhekben hullott a hó, és vacsora előtt végre megejthették a várva várt hócsatát is. Még a kerti törpék is visítva menekültek a megbüvölt hógolyók elől. Végül mindannyian a hóban hemperegtek, és tetőtől talpig csurom vizesen vonultak a vacsoraasztalhoz. Mrs. Weasley magában szárító bűbájokat mormolva rendbe szedte őket, felszárította a hólét a padlóról, és eléjük tolta az inycsiklandó illatokat árasztó vacsorát.

***

Az első tanítási nap Harry számára kellemetlen emlékeket idézett fel. A dupla bájitaltan első percétől kezdve régen tapasztalt rossz érzés kerülgette, felidézve Perselus Piton nyomasztó tanóráit. Abban a pillanatban azonban, amint Horatius Lumpsluck pálcájának intésére feltűnt a táblán egy bájital leírása, balsejtelme szorongássá fokozódott. A *Terméketlen szerelem* névre hallgató főzet igencsak összetett, és nehezen elkészíthető bájitalnak tűnt. A professor kaján vigyorral arcán a diákokhoz fordult.

- Hallottak már erről a varázsfőzetről?

A néhány lány pirulva sütötte le szemét, és a padját fixírozta, a fiúk többsége azonban kissé tanácstalanul bámult egymásra, amíg fel nem fedezték a lányok zavarát. A professor miután megszemlélte Harry tanácstalan ábrázatát, Hermione felé fordult, és feltűnő zavara ellenére felszólította a lányt.

- Kisegítene minket, Granger kisasszony?

- Ez a különösen összetett bájital megakadályozza a fogamzást - felelte lesütött szemmel maga elé meredve a lány.

- Akkor olyan, mint az Anti-bébi tabletta? - kiáltotta vigyorogva az egyik hollóhátas fiú, mire páran a mugli származású diákok közül szintén vigyorogni kezdtek, miután nekik is leesett, hogy erről van szó.

- Nem, fiam - rázta meg a fejét Lumpsluck. - Az aktus után tizenkét órán belül kell elfogyasztani a megfelelő adagot, hogy megakadályozza a nem kívánt terhességet. Ezen kívül - Itt jelentőségteljesen végignézett a tanulókon -, ez valóban hat. Persze, aki nagy családot szeretne, elég, ha csak a RAVASZ vizsgákig foglalkozik a témával.

A derűtség fokozódott a teremben, és a zavar lassan elkezdett felengedni.

- Különösen figyeljenek oda arra, hogy az utolsó fázis végén pontosan végezzék el a tartósító bűbajt, különben pillanatok alatt gőzzé válik a főzetük! - figyelmeztette őket a professor, gömbölyűnek tűnő testével szinte végiggördülve a padok között. - Lássanak neki!

Harry kétségbeesetten lapozgatta végzős tankönyvét, melybe már minden idevonatkozó jegyzetet átvezetett a Félvér Herceg könyvéből. Már az első pillanatban tudta: erről egy sor sem volt a tavalyi tankönyvben, így át sem másolhatta őket. Feszülten próbálta felidézni emlékeit a hasonló főzetekkel kapcsolatban, ám ez teljesen új anyagrész volt, ezért csak homályban tapogatózott.

Óra végén hiába indult felé szokásos lelkesedésével a szunyókálásából időben felrezzent Lumpsluck, Harry főzetének háromnegyede elpárolgott, a maradék pedig hasznavehetetlenül besűrűsödött mire sikerült összehoznia a tartósító bűbajt. A többieké azonban még rosszabbra sikerült, kivéve Hermione bájitalát. A fiú letörtségét látva, a professor arcáról eltűnt a csalódottság, és bátorítónan megveregette a fiú vállát.

- Bizonyára vannak, akik még nem zökkentek vissza a karácsonyi hangulatból, vagy a főzet funkciója hozta őket annyira zavarba, hogy nem tudtak megfelelően koncentrálni. A jövő órára kérek egy kettekerceses dolgozatot a hasonló funkciójú bájitalokról és a hatásuk közötti különbségekről.

***

Este, miután a többiek nyugovóra tértek, a három barát nekiállt felderíteni Perselus Piton lakosztályát. Horatius Lumpsluck ugyanazt a bájital tantermet, szertárat és dolgozószobát használta mint a volt bájitaltanár, ám lakosztálya egy emelettel feljebb helyezkedett el. Mint sokszor emlegette, nem bírja már a hideg, nyirkos pincei légkört a reumája miatt.

Piton lakosztálya tehát, a bájitalterem mögött, egy sötét folyosó végében helyezkedett el, nem túl messze a Mardekár klubhelyiségétől.

Igyekeztek kerülni minden feltűnést, miközben megközelítették a sötét pincefolyosót. Szerencsére senkivel sem találkoztak, és könnyedén megtalálták az folyosó végében magányosan álló ajtót. Mindhárman elővették pálcáikat, és a feketén eléjük magasodó bejáratra emelték. Sorra próbálkoztak az általuk ismert zárnyitó varázslatokkal, de nem jártak sikerrel. Számítottak rá, hogy nem fog simán menni. Egy idő után már csak Hermione folytatta a kísérletezést, aki két napja ajtófeltörő varázslatok kutatásával töltötte szabadidejét. Miután ez sem vezetett eredményre, a lány és Harry varázslatokat felfedő bűbájokkal próbálkoztak, hogy felmérjék mivel állnak szemben, azonban ezekkel sem jutottak sokra. Mindössze egy számukra teljesen ismeretlen, nagyon erős varázslat jelenlétét érzékelték, ám semmi ötletük nem volt, mihez kezdhetnének vele.

- Biztosan valami nagyon sötét fekete mágiát használt - morogta Ron, akinek már elment a kedve az egésztől.

- Talán vérrel nyitotta ki - vetette fel Harry, akinek szintén nagyon elege volt már a hiábavaló próbálkozásokból.

- Nem hinném, hogy minden alkalommal megsebezte magát - hitetlenkedett Hermione. - Szerintem inkább olyan varázslat lehet, ami valami más személyes dolgot használ az azonosításhoz, és csak őt ismeri fel. Mint a mugliknál az ujjlenyomat, vagy a retina vizsgálat.

- Akkor nem csoda, ha se a Rend, se a minisztérium emberei nem jutottak be.

- Akkor mi sosem megyünk be. Gyerünk inkább aludni, mert már leragad a szemem - ásított Ron.
- Várjatok, nem hagyhatjuk csak úgy ennyiben! - csattant fel Harry. - Törjük a fejünket, hátha eszünkbe jut még valami...

Ahogy tanácstalanul álldogáltak, Hermione elgondolkodó tekintete hirtelen felderült.

- Nem gondoljátok, hogy mint bájital mesternek és kémnek, kellene lennie egy másik bejáratnak is?

- Igazad lehet, de hogy találjuk meg? - Ron a falakat kezdte vizsgálni a folyosón.

- Azt hiszem, ennek egyszerűbb megoldása lesz - morfondírozott Harry. - Biztos volt bejárata a saját bájitallaborjába, ami a dolgozószobájából nyílt. Onnan kell megpróbálnunk bejutni.

- Kezdjük a tanteremnél!

A bájital tanterem ajtaja egy egyszerű *Alohomora* hatására nyomban feltárult előttük. A helyiség végéből két ajtó nyílt, és mindkettő zárva volt.

Az első, a szertárba vezetett, ahol a bájitalokhoz szükséges hozzávalókat tárolták néhány óriási, rengeteg apró fiókkal ellátott szekrényben. Ezt már mindhárman jól ismerték a tanórákról, ráadásul innen szerezték meg annak idején a Százfűlé-főzethez a hiányzó speciális hozzávalókat is.

A másik ajtó a tanári dolgozószobába nyílt. A dolgozatok javítása közben Piton sokszor a nyitott ajtón át figyelte sasszemével a büntetómunkán fáradozó diákokat. Figyelmüket a zár felé fordították, és ismét az általuk ismert ajtónyitó varázslatok próbálgatásához láttak. Nem kellett sokáig kísérletezniük, hamarosan megszűnt a védelem, és ott álltak a küszöbön.

A sötéten ásító helyiségben csak sejteni lehetett, a szemközti falon a magánlaborba vezető ajtó sziluettjét. Pálcáik fényét maguk elé irányítva elindultak, hogy jobban szemügyre vegyék. Ekkor azonban a túlsó falba épített kandallóban zöld lángnyelvek lobbantak fel, kísérteties fénnel ragyogtatva fel a falakat. A kandallóban, a hopp por zöld fényében pörögve megjelent, majd kihuppant Horatius Lumpsluck professzor. Kissé szédelegve felmagasodott előttük teljes életnagyságban, gömbölyű testén feszülő kockás hálóinggel, arcán bajuszkötővel és villámló szemekkel meredt rájuk.

- Csak nem a dolgozatokba akartatok belekontárkodni? - dörrent mérgesen az előtte álló, meglepetéstől kövé dermedt társaságra. Amint azonban valamennyire szemügyre vette, és felismerte őket, nyomban megenyhült.

- Gyermekeim! Ha valamire szükségetek van, forduljatok hozzám bizalommal! - Azzal átölelte Harry és Hermione vállát, és Ronról tudomást sem véve folytatta. - Mindig van tartalékom a legtöbb főzetből, amire szükség lehet, és ha hozzám fordultok, garantálom a diszkréciómat. Nektek kivételesen elnézem ezt a kis kihágást, feltéve, hogy többé nem fog előfordulni.

Amint gyanítani kezdték, mire gondol a professzor, rák vörös fejjel próbáltak tiltakozni, de ő beléjük fojtotta a szót.

A férfi elővett a fiókjából egy apró fiolát, és az egyre inkább vörösödő Hermione kezébe nyomta.

- Gondolom, nem akarjátok nagyobbra verni a dolgot. Legközelebb, csak kopogjatok hármat az ajtómon, és fél óra múlva kiteszek a küszöbre egy adagot. Rendben?

Lassan kiterelte őket a szobából, és újra feltette a záró és riasztó bűbájokat

- Csak Minerva meg ne tudja, mert akkor mind bajban leszünk. Most pedig irány a Griffendél-torony!

***

Hermione zavartan eltette az apró üvegcsét, a klubhelyiségbe menet. Csak Ron nézett rájuk értetlenkedve.

- Miről beszélt? Mit gondolt, mit akartok? Miért nem tudok semmiről? - Tekintetében féltékenység csillant.

- A mai bájitaltanon egy új főzetet tanultunk, és azt hitte, abból akarunk mintát szerezni - magyarázta Harry lesütött szemmel.

- Milyen bájital? A *Felix Felicis*?

- Nem, Ron - szólalt meg végre Hermione is. - Csak a *Terméketlen Szerelem* főzetét. - Látva a fiú értetlen képét folytatta. - Ez egy igencsak nehéz, fogamzástápláló bájital.

- Óóóó! - Ron először szóhoz sem jutott, ám amint felfogta, hogy ennek köszönhetik a betörés megúszását, nyomban jobb kedvre derült. Végül felcsillanó szemmel a lányra nézett. - És abból adott mintát?

- Most ne ezen járjon az eszed, Ron!

Harry vigyorogva elfordult, látva a fiú lesunytt fejét, és Hermione morcos arcát. Inkább előresietett, hogy barátai nyugodtan megbeszélhessék, ami már csak rájuk tartozik.

***

Másnap este ismét Piton ajtajának titkán törték a fejüket.

- Valahogy másképp kell bejutnunk - morfondírozott hangosan Harry.

- Szerintem altassuk el Lumpsluck professzort, és akkor nyugodtan kísérletezhetünk a másik ajtóval is - javasolta Ron.

- Esélytelen. A mérgezéses eset óta, mindent megvizsgál, mielőtt megiszik, vagy megeszik valamit. Az első héten a fél Roxfort ezen mulatott, már aki nem tudott az előzményekről - magyarázta Harry.

- Akkor szerintem erről lemondhatunk, hacsak nem távolítjuk el az iskolából - csóválta a fejét tanácstalanul Ron.

- Hát igen. Belegondolva a tegnapi tapasztalatokba, valószínűleg a laborból nyíló másik bejárat ugyanolyan védelemmel van ellátva, mint az ajtó a folyosón. Ez nem járható út - felelte Hermione.

- Vajon van Piton lakosztályában kandalló? Lumpsluck azon érkezett tegnap este, biztosan Pitonnál is kell, hogy legyen - vetette fel Harry.

- Csak az a kérdés, hogy mivel van összekötve. A Mardekár klubhelyiségével biztosan, de oda sem egyszerű bejutni
- húzta el a száját Ron.
- Megkérdezhetnék Dobbyt, hogy a manók hogyan szoktak bemenni takarítani, hátha tudnak segíteni - javasolta Hermione.
- Jó ötlet. Ma már túl késő van, de holnap vacsora után keressük fel!
- Ron és Harry ásítózva vonult fel a fiúk hálójába, Hermione pedig még egy darabig egy könyv fölött üldögélt a klubhelyiségben, és elmélyülten tanulmányozta.

***

A következő este, vacsora után, felkeresték a gyümölcs csendéletet ábrázoló festményt, amely ha megcsiklandozták rajta a körte sárgán domborodó pocakját, belépést biztosított az iskola konyhájába, a házimanók birodalmába.

A manók nyomban készségesen köréjük sereglettek, Dobby azonban nem volt közöttük. Egy másik ismerős manót viszont megpillantottak, és Hermione rögtön üdvözölte is az illetőt.

- Szia, Winky!
- Winky jó estét kíván a kisasszonynak és a barátainak is - mosolygott rájuk a vézna, karikás szemű manócska.
- Jól vagy?
- Köszönöm, már jobban érzem magam. Dobby mindig segít, hogyha valami nem sikerül Winkynek.
- Mondd csak, merre találjuk őt? - lépett melléjük Harry.
- Dobby éppen Siport őrzi. Jöjjenek utánam!

Harry és Hermione elindult a manó nyomában, Ron pedig befejezte finom édességekből álló rendelését, amit a házimanók pillanatok alatt egy kis csomag formájában át is nyújtottak neki. A fiú hóna alá csapta a finomságokat, és barátai után sietett.

Winky egyenesen a manók szállására vezette őket. A helyiségben sok kis háromemeletes ágyacska állt, apró pokrócokkal és kispárnákkal. A sarokban álló, ütött-kopott szekrény előtt Dobby kuporgott a földön. A Hermione által régebben készített, zokni jellegű kötött ruhadarabok egy-egy példányát a fülébe gyömöszölve védekezett a bútor mélyéből jövő rémes horkolás ellen. Láttukra széles mosoly terült el a manó képén, és kitépve füldugóit eléjük szaladt.

- Örülök, hogy itt van, Harry Potter uram! Üdvözlöm a barátait is!
- Szia Dobby! Mit csinálsz itt?
- Vigyázok, hogy Sipor ne szegje meg Harry Potter parancsát.
- El akarta hagyni az iskolát? - kérdezte döbbenetben Harry.
- Ó, arra nem lenne képes, uram. Levelet viszont megpróbált küldeni valakinek. Amikor elcsíptem a bagolyháznál, nem tudtam elvenni tőle, mert megette. - A manó bánatos képpel nézett fel Harryre. - Így sajnos nem tudom, kinek és mit akart tudtára adni, ezért nem is mertem Harry Potter uram szeme elé kerülni. Most inkább állandóan vigyázok rá.
- Nem is alszol? - kérdezte aggódva Hermione, és leguggolt a manó mellé.
- Dehogynem, kisasszony. Winky sokszor segít, és felvált engem. Jól tettem, uram? - fordult ismét Harryhez, teniszlabda méretű szemeiben mélységes aggodalommal.
- Nagyon ügyes vagy, Dobby. Köszönöm, hogy figyelsz Siporra.
- Bármit szívesen megteszek, ha Harry Potter uram kívánja.
- Dobby, te tudod, hogy honnan lehetne használni Perselus Piton lakosztályának kandallóját?
- Sajnos én nem tudom, uram, de megkérdezhetjük a professzor személyes szolgálatára kirendelt manót. Azt a helyet különleges varázslat védi - tette hozzá sűgva. - Azelőtt is csak egyetlen manó léphetett be oda, sőt, a professzor még azt is megkövetelte tőle, hogy manó léte a kandallót használja. Sealynek hívják.

Winky, aki eddig az ajtóban álldogált, most szolgálatkészben feléjük intett.

- Máris idehívom! - sivitotta, és villámgyorsan elviharzott a konyha felé.

Winky hamarosan visszatért, egy láthatóan nagyon öreg manó társaságában. Sealy füléből hófehér, szétálló, gubancos szőrzet lógott ki, hatalmas szemeit piros erek hálózta be, ám acélkék íriszének átható pillantása sorra végigmustrálta mindhármukat. Üdvözlésképpen tisztelettel fejet hajtott.

- Jó estét mindnyájuknak! Mit kívánnak Sealytől?
- Harry Potter vagyok, ők pedig itt a barátaim: Ron és Hermione. Örülünk, hogy megismerhetünk.
- Részemről a szerencse, uram - udvariaskodott a manó.
- Dobby elmondta, hogy te voltál Perselus Piton személyes házimanója. Ezzel kapcsolatban szeretnénk kérdezni tőled néhány dolgot.

- Parancsoljanak velem. Amire tudok, szívesen válaszolok.
- Mi volt a feladatod Piton mellett? - kérdezte Ron olyan arccal, mint aki valami rémes dolgot vár feleletként.
- Mióta dolgoztál a professzornál? - tette hozzá Hermione.

- Amikor Perselus Piton professzort sok évvel ezelőtt felvették a Roxfortba bájitaltanárnak, Albus Dumbledore engem bízott meg, hogy ellássam mellette a személyes házimanó teendőit. Piton professzor úr azonban nem tartott igényt állandó házimanóra, így csak a legszükségesebb teendőket láttam el. Hetente kétszer, amikor dupla bájitaltan órája volt, kitakarítottam a lakosztályát, és elvittem a kikészített mosnivalót. Ezen kívül, ha nem étkezett a

nagyteremben, és leszólt a konyhára, én vittem fel neki a kandallón át, amit rendelt. Ezen kívül a többi manóval dolgoztam a konyhán.

- Jártál azóta a lakosztályában, amióta ... eltávozott a kastélyból? - faggatta tovább Harry.

- Elnézést kell kérnem, de egy pillanatra távoznom kell - jelentette ki a manó, és mire megmocnhattak volna, öregségét meghazudtoló gyorsasággal a közelben álló kandallón át távozott.

A döbbenettől először szóhoz sem jutottak. Harry és Ron bambán meredtek egymásra, Hermione pedig Dobbyhoz fordult.

- Mit történt?

- Valószínűleg felhatalmazást, vagy útbaigazítást kell kérnie attól a személytől, akitől erre vonatkozólag titoktartási utasítást kapott. Ez a személy rendszerint az iskola igazgatója.

Mindhárman megijedtek a hír hallatán. Nem kívánták belevonni az eseményekbe Minerva McGalagonyt, sem pedig elszenvedni a letolását Perselus Piton lakosztályának megkönyékezéséért.

Még próbálták megemészteni a helyzetet, amikor egyszerre csak ismét feltűnt a kandallóban Sealy.

- Hol jártál? - förmedt rá szigorúan Ron.

A manó nyugodtan és méltóságteljesen állt előtte, acélkék szemeivel méregetve. Egy sóhajtásnyi szünet után válaszolt.

- Felkerestem Albus Dumbledore portréját az igazgatói irodában, és utasítást kértem, mit feleljek önöknek.

- És mit mondott Dumbledore professzor? - vette vissza a szót Harry.

- Azt, hogy önöknek kivételesen elmondhatom az igazat.

- Tehát, jártál Piton professzor lakosztályában *azóta*?

- Igen, uram. Továbbra is hetente egyszer kitakarítok ott.

- Segítségünkre tudnál lenni abban, hogy bejussunk oda, és nyugodtan körülnézhesünk?

- Ha nem keltek ezzel feltűnést, és a szokásos heti takarítás alkalmával teszem, akkor megtehetem. Erre is kaptam felhatalmazást.

- Mikor lesz a következő takarítási napod?

- Holnap kisasszony. Reggel hat és este tizenegy óra között kell elvégeznem a munkát, ezalatt egyszer közlekedhetek ki és be a helyiségbe a kandallón keresztül.

- Hogyhogy csak egyszer? Régebben nem kétszer mentél egy héten? - kapta fel a fejét Hermione.

- Amikor a professzor távol volt, mindig ez volt a szokásos eljárás.

- Az megfelel neked, ha este kilenc órakor találkozunk, és magaddal viszel bennünket?

- Természetesen, ahogy önöknek a legjobb. Innen a konyhából indulhatunk, mert ezen kívül csak a Mardekár klubhelyiségéből, a gyengélkedőről, és az igazgatói irodából lehet bejutni, ezek pedig mind nagyon feltűnőek.

- Köszönjük Sealy. Holnap találkozunk.